

Mål C-3/21

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

4 januari 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

High Court (Irland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

30 november 2020

Sökande:

FS

Motparter:

Chief Appeals Officer

Social Welfare Appeals Office

Minister for Employment Affairs

Minister for Social Protection

HIGH COURT

RÄTTSPRÖVNING

[utelämnas]

MELLAN

FS

SÖKANDE

OCH

**CHIEF APPEALS OFFICER (DIREKTÖREN FÖR
ÖVERKLAGANDENÄMNDEN), SOCIAL WELFARE APPEALS OFFICE**

**(ÖVERKLAGANDENÄMNDEN FÖR SOCIAL TRYGGHET), MINISTER
FOR EMPLOYMENT AFFAIRS (MINISTERN FÖR SYSSELSÄTTNING)
OCH MINISTER FOR SOCIAL PROTECTION (MINISTERN FÖR
SOCIALT SKYDD)**

MOTPARTER

BESLUT meddelat av domare Richard Humphreys fredagen den 6 november 2020

1. Den avgörande frågan i detta mål är huruvida sökanden hade rätt till en retroaktiv utbetalning av mellanskillnaden mellan irländskt och rumänskt barnbidrag för perioden från det att hon anlände till Irland i november/december 2016 till dess att hon ingav en ansökan om irländskt barnbidrag den 16 januari 2018.

Bakgrund

2. Sökanden föddes i juli 1989 (född FZ) i Näsäud i regionen Transsylvanien i Rumänien. Hon var rumänsk medborgare från födelsen och unionsmedborgare till följd av Rumäniens anslutning år 2007.

3. Hon gifte sig med C-D.S den 12 augusti 2012. Inom äktenskapet föddes ett barn, P-L.S, i december 2015. Samma månad ingav sökanden en ansökan om den rumänska motsvarigheten till barnbidrag, vilken beviljades i december 2015 eller januari 2016.

4. Sökandens make flyttade till Irland i oktober 2016 för att ta anställning inom vården. Han ansökte inte om barnbidrag. Sökanden och barnet flyttade därefter till Irland i november eller december 2016 och så länge hon fortsatte att få rumänskt barnbidrag ansökte hon inte om irländskt barnbidrag.

5. Hon fyllde i en ansökningsblankett för barnbidrag den 10 januari 2018, vilken inkom till ministeriet den 16 januari 2018 (sistnämnda datum ansåg vara ansökningsdatum). Del 7 i blanketten rör sena ansökningar, när ansökan inges mer än 12 månader efter den månad då sökanden eller [hans/hennes] make kom för att bosätta sig i landet. Däri anges skäl för sena ansökningar för det fall en ansökan avser en retroaktiv utbetalning. Den delen av blanketten lämnades inte ifylld så sökanden ansökte inte specifikt om retroaktiv utbetalning, i vart fall inte från början. Ansökan bifölls i februari 2018 och det rumänska barnbidraget upphörde vid den tiden.

6. Den 13 augusti 2018 begärde sökanden omprövning av beslutet enligt section 301 i Social Welfare Consolidation Act 2005 (2005 års konsoliderade lag om social trygghet) på den grunden att hon borde ha kommit ifråga för en retroaktiv utbetalning. Myndigheten fann vid omprövning den 22 augusti 2018 inte skäl att ändra det tidigare beslutet. Sökanden ingav då ett överklagande den 29 augusti 2018, men överklagandet avslogs den 12 februari 2019. [Orig. s. 2]

7. En inlägga med grunderna för ansökan om rättsprövning ingavs i förevarande mål den 10 maj 2019, och förstahandsyrkandet avser att beslutet av den 12 februari 2019 ska upphävas, tillsammans med ett yrkande om att rätten ska meddela en fastställelse och ett beslut om att hänskjuta frågor till EU-domstolen. [utelämnas] [processuella frågor]

Relevant unionsrätt

8. Den relevanta unionslagstiftningen är förordning (EG) nr 883/2004, i dess ändrade lydelse, och som den har genomförts genom förordning (EG) nr 987/2009. De föregående förordningarna var rådets förordning nr 4 (EGT 30 av den 16 december 1958, s. 597) och förordning (EEG) nr 1408/71, genomförd genom förordning (EEG) nr 574/72.

9. De viktigaste bestämmelserna i förordning (EG) nr 883/2004 innefattar följande:

- i). I skäl 12 i ingressen påpekas att ”[m]ed tanke på proportionaliteten bör man se till att principen om likställande av omständigheter eller händelser inte leder till följder som inte är berättigade objektivt sett eller till att förmåner av samma slag sammanträffar för samma period.”
- ii). Artikel 76.4 innehåller ett krav på att sökande ska vara skyldiga att så snart som möjligt informera den behöriga medlemsstats institutioner och institutionerna i bosättningsmedlemsstaten om alla förändringar i sin personliga situation eller familjesituation som kan påverka deras rätt till förmåner enligt förordningen.
- iii). I artikel 76.5 anges vidare att om informationsskyldigheten inte respekteras, får proportionerliga åtgärder vidtas i enlighet med nationell lagstiftning, men dessa åtgärder ska dock vara likvärdiga med de åtgärder som tillämpas i liknande situationer enligt den inhemska rättsordningen och ska inte göra det praktiskt omöjligt eller alltför svårt att utöva de rättigheter som de berörda personerna ges genom förordningen.
- iv). I artikel 81 anges följande: ”En ansökan, förklaring eller ett överklagande som enligt en medlemsstats lagstiftning skulle ha lämnats in till en myndighet, institution eller domstol i den medlemsstaten inom en viss tid, skall anses ha inkommit i rätt tid om handlingen inom samma tidsrymd lämnas in till motsvarande myndighet, institution eller domstol i en annan medlemsstat. I sådana fall skall den myndighet, institution eller domstol som tar emot ansökan, förklaringen eller överklagandet utan dröjsmål överlämna handlingen till den behöriga myndigheten, institutionen eller domstolen i den förstnämnda medlemsstaten, antingen direkt eller genom de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som berörs.

Den dag då ansökan, förklaringen eller överklagandet lämnades in till myndigheten, institutionen eller domstolen i den andra medlemsstaten skall betraktas som ankomstdag hos den behöriga myndigheten, institutionen eller domstolen.”

10. Vad beträffar förordning (EG) nr 987/2009, hänvisar skäl 9 till att det sociala trygghetsområdet är komplext och det anges att alla institutioner i en medlemsstat därför måste uppmanas att göra **[Orig. s. 3]** särskilda insatser för att stödja de försäkrade, så att berörda personer inte missgynnas om de inte lämnar sin ansökan eller viss information i enlighet med förordning nr 883/2004.

11. Den viktigaste rättspraxisen innefattar följande:

- i). I domen van Roosmalen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, mål 300/84 (EU-domstolen, den 23 oktober 1986, [EU:C:1986:402]), slog domstolen fast att förordningens föregångare skulle ges en vid tolkning.
- ii). I domen Institut national d’assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti)/Picard, mål C-335/95 (EU-domstolen, den 24 oktober 1996, [EU:C:1996:415]), fann domstolen att underlåtenheten att inge en ansökan på ett korrekt sätt till de behöriga myndigheterna på sökandens bosättningsort inte utgjorde hinder för att tillämpa en bestämmelse om proportionell beräkning av förmåner enligt förordning nr 574/72. Detta visar att olika delar av förordningen kan ha en självständig tillämpning så att underlåtenheten att iaktta vissa bestämmelser inte medför att rätten till förmåner upphör.
- iii). Domstolen slog i domen Partena ASBL/Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA, mål C-137/11 (Europeiska unionens domstol, [den 27 september] 2012, [EU:C:2012:593]), fast att förordningens bestämmelser ska tolkas så, att de bidrar till att åstadkomma en fri rörlighet för migrerande arbetstagare som är så fullständig som möjligt.
- iv). I domen Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/E. Fischer-Lintjens, mål C-543/13 (Europeiska unionens domstol, den 4 juni 2015, [EU:C:2015:359]), ansågs underlåtenheten att lämna information inte nödvändigtvis omintetgöra ett kontinuerligt socialförsäkringsskydd.
- v). Domstolen framhöll i domen Tarola/Minister for Social Protection, mål C-483/17, (Europeiska unionens domstol, den 11 april 2019, [EU:C:2019:309]) i punkt 36, och i andra mål, att i avsaknad av en hänvisning till nationell rätt, ska unionsbestämmelser i allmänhet ges en självständig och enhetlig innebörd inom hela Europeiska unionen.

Relevanta bestämmelser i irländsk rätt

12. De relevanta nationella lagbestämmelserna innefattar följande:

- i). Section 241.1 i 2005 års konsoliderade lag om social trygghet kräver att ”[d]et ska uppställas som villkor för varje persons rätt till en förmån att personen inger en ansökan om denna förmån på det sätt som föreskrivs”.
- ii). I section 241.4 i 2005 års lag föreskrivs att en person som inte inger en ansökan om barnbidrag inom den föreskrivna tidsfristen inte ska ha rätt att ansöka om någon retroaktiv utbetalning före det datum då ansökan ingavs, ”såvida inte den tjänsteman som fattar beslut i ärendet eller den tjänsteman som prövar överklagandet är övertygad om att det fanns goda skäl för dröjsmålet med att inge ansökan”.
- iii). Section 301 i 2005 års lag tillåter omprövning av beslut och utnyttjades av sökanden utan framgång före det formella överklagandet. **[Orig. s. 4]**
- iv). Den föreskrivna tidsfristen är 12 månader från det att personen blev berättigad till en förmån enligt section 220 i 2005 års lag – se artikel 182 k i Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007 (2007 års förordning om social trygghet (sammanslagna ansökningar, utbetalningar och kontroller)) (S.I. nr 142 från år 2007) som infördes genom Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 (2008 års förordning om social trygghet (sammanslagna ansökningar, utbetalningar och kontroller) (ändring) (nr 3) (föreskriven tidsfrist)) (S.I. nr 243 från år 2008).

Grunderna för ansökan

13. Ett antal av de grunder som har åberopats i inlagan med grunderna för ansökan om rättsprövning utgör inte i sig stöd för att angripa beslutet eller för att framställa några andra yrkanden, på grund av följande:

- i) Grunderna i) 1 och 2 utgör bara faktauppgifter,
- ii) grunderna i) 3 och ii) 1 utgör bara uppgifter om gällande rätt, och
- iii) grunderna iii) 1 och 2 utgör inte till materiella yrkanden, utan avser bara sidfrågor, nämligen en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen i Luxemburg och det därpå följande beslutet att återförvisa ärendet till Chief Appeals Officer.

14. Det finns därför endast tre materiella grunder för ansökan, nämligen grunderna i) 4, ii) 2 första stycket och ii) 2 andra stycket.

Grunden i) 4 – Underlåtenhet att behandla den fortgående utbetalningen av rumänskt barnbidrag som en ansökan vid tillämpningen av artikel [81] i förordning nr 883/2004

15. Genom denna grund har det gjorts gällande att ”[d]et är ostridigt att sökanden har en ännu befintlig ansökan i Rumänien sedan en kort tid efter det att hennes son föddes. Den förstnämnda motparten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att inte behandla den då ännu befintliga ansökan i Rumänien som en ansökan om irländskt barnbidrag enligt artikel 81 i förordning nr 883/2004. Den förstnämnda motpartens motivering till detta är att den irländska ansökan ingavs senare. Detta är en alltför snäv och restriktiv tolkning av bestämmelsen, som är felaktig och strider mot unionsrätten. Den ännu befintliga ansökan i Rumänien borde ha behandlats som en ansökan om irländskt barnbidrag, från och med det datum då Irland blev den behöriga medlemsstaten (oktober 2016).”

16. Denna fråga, även om den är formulerad i något tendentiösa ordalag, väcker likväl en fråga rörande unionsrätten som rätten behandlar [utelämnas] nedan. Sökandens resonemang syftade till att gå längre och hävda att unionsmedborgare som reser in i staten ska informeras om sin rätt att ansöka om förmåner generellt, inbegripet de särskilda förmåner som de kan vara berättigade till. Bortsett från alla andra överväganden, är problemet för sökanden med denna åsikt att hon inte åberopade några sådana skyldigheter, vilket gör att varje sådant antagande faller helt utanför ramen för förevarande mål.

Grunden ii) 2 första stycket – Huruvida artikel 76 i förordning nr 883/2004 är tillämplig

17. Genom denna grund har det gjorts gällande att ”[u]nder förutsättning att en ännu befintlig ansökan som har ingetts i en medlemsstat anses vara godtagbar i en annan medlemsstat enligt artikel 81 i förordning nr 883/2004, är det svårt att se hur bestämmelserna i artikel 76 skulle kunna vara tillämpliga i detta förfarande”.

18. Även om formuleringen av denna grund inte är helt optimal, eftersom sökanden inte ska beviljas en förmån endast på grund av att något är svårt att se, är själva kärnan i grunden att en underlåtenhet att iaktta artikel 76 inte medför att bestämmelserna i artikel 81 i förordning [Orig. s. 5] nr 883/2004 inte ska tillämpas, om detta gäller. Detta väcker en fråga rörande unionsrätten som rätten behandlar [utelämnas] nedan.

Grunden ii) 2 andra stycket – Åsidosättande av effektivitetsprincipen

19. Genom denna grund har det gjorts gällande att ”[i] andra hand, och utan att det påverkar det ovanstående ... fastställde den förstnämnda motparten, genom att tillämpa det första ledet i artikel 76.5, att eftersom sökanden inte hade fullgjort sin skyldighet att anmäla relevanta förändringar i sin situation, skulle proportionerliga åtgärder enligt nationell lagstiftning vidtas som var ’likvärdiga

med de åtgärder som tillämpas i liknande situationer enligt den inhemska rättsordningen'. Den förstnämnda motparten uppgav att dessa åtgärder är tillämpliga på alla sökande på samma sätt och att de inte var oproportionerliga. Den förstnämnda motparten underlät dock att beakta det andra ledet i artikel 76.5 i förordning nr 883/2004, där det föreskrivs att '[d]essa åtgärder ... skall inte göra det praktiskt omöjligt eller alltför svårt att utöva de rättigheter som de berörda personerna ges genom denna förordning'. Detta är exakt vad som har hänt i detta fall, eftersom ansökan har omöjliggjorts."

20. När artikel 76.4 och 76.5 är tillämpliga avser de eventuella frågor som kan uppkomma huruvida resultatet är oproportionerligt eller, alternativt, strider mot effektivitetsprincipen. De rättsliga grunder som anges i avsnitt e i inlagan med grunderna för ansökan om rättsprövning ger inte något stöd för att ifrågasätta resultatet som oproportionerligt, utan hänvisar endast till effektivitetsprincipen. Visserligen framställdes ett yrkande som innefattade att det skulle fastställas att Chief Appeals Officer felaktigt slog fast att resultatet inte var oproportionerligt, men motparterna har invänt att det i själva verket inte finns någon grund till stöd för det yrkandet. Rätten måste godta den invändningen i linje med helt normala och ortodoxa regler för att framställa yrkanden – enbart ett yrkande är otillräckligt eftersom det måste finnas en grund till stöd för yrkandet – och rätten måste därför slå fast att anmärkningen om bristen på proportionalitet inte är en som sökanden kan vinna framgång med i samband med dessa yrkanden. Anmärkningen om att effektivitetsprincipen åsidosattes har dock åberopats i vederbörlig ordning och väcker en fråga rörande unionsrätten som rätten behandlar nedan.

De frågor rörande unionsrätten som uppkommer

21. Rätten anser att tre frågor rörande unionsrätten uppkommer till följd av de tre materiella grunder som har identifierats ovan, och rätten anser att det under alla omständigheter är lämpligt att hänskjuta en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen enligt artikel 267 FEUF.

Den första frågan

22. Den första frågan är följande: Omfattar begreppet ansökan i artikel 81 i förordning nr 883/2004 en pågående situation när en person uppbär en periodisk förmån från en första medlemsstat (när det korrekta vore att förmånen betalas ut av en andra medlemsstat), och detta varje gång denna förmån betalas ut, även efter den ursprungliga ansökan och det ursprungliga beslutet av den första medlemsstaten att bevilja förmånen [?]

23. Ståndpunkterna i denna fråga är följande:

- i) Sökandens ståndpunkt är att begreppet ansökan omfattar begreppet en pågående ansökan, genom att förordningen ges en vid tolkning. **[Orig. s. 6]**

- ii) Motparternas ståndpunkt är att ”ansökan” endast betyder den ursprungliga ansökan och att artikel 81 vore obegriplig om den var tillämplig på en pågående ”ansökan”, eftersom det inte finns något datum då ansökan inges till en medlemsstat vid tillämpningen av denna artikel. Det har även gjorts gällande att det inte skulle finnas någon tidsfrist för en ansökan om social trygghet när det gäller unionsmedborgare som redan uppbär en förmån när de flyttar mellan medlemsstater och att de därför skulle behandlas betydligt mer förmånligt än medborgare eller andra unionsmedborgare som inte uppbar sociala trygghetsförmåner vid tidpunkten för inresan till den andra medlemsstaten.
- iii) Rätten föreslår att frågan ska besvaras nekande. Rätten godtar motparternas resonemang och godtar inte att varje periodisk utbetalning är liktydigt med en ny ansökan. De utgör utbetalningar som görs på grundval av det enda beslut som har fattats av myndigheterna i den första medlemsstaten, vilket var att bifalla den ursprungliga ansökan. Efterföljande utbetalningar verkställer endast det beslutet, vilket fattades på grundval av en enda ursprunglig ansökan. Att utvidga innebörden av en ansökan till att gälla varje datum då en person uppbär en social trygghetsförmån skulle ge upphov till anomalier och diskriminering av unionsmedborgare som inte uppbär en förmån när de byter bosättningsmedlemsstat.
- iv) Svaret påverkar utgången i målet, eftersom motiveringen av det angripna beslutet skulle vara felaktig om sökandens resonemang godtogs.

Den andra frågan

24. Den andra frågan är följande: Om den första frågan besvaras jakande, ska då – under omständigheter där en ansökan om en social trygghetsförmån felaktigt har ingetts till en ursprungsmedlemsstat, när den borde ha ingetts till en andra medlemsstat – den andra medlemsstatens skyldighet enligt artikel 81 i förordning nr 883/2004 (särskilt skyldigheten att en ansökan som ingetts till ursprungsmedlemsstaten ska behandlas som att den inkommit i rätt tid i den andra medlemsstaten) tolkas som att den är helt fristående från sökandens skyldighet att lämna korrekta uppgifter om sin bosättningsort enligt artikel 76.4 i förordning nr 883/2004, så att en ansökan som felaktigt har ingetts till ursprungsmedlemsstaten ska av den andra medlemsstaten anses ha inkommit i rätt tid vid tillämpningen av artikel 81, trots att sökanden har underlåtit att lämna korrekta uppgifter om sin bosättningsort i enlighet med artikel 76.4, inom den tidsfrist för att inge en ansökan som föreskrivs i den andra medlemsstatens lagstiftning[?]

25. Ståndpunkterna i denna fråga är följande.

- i) Sökandens ståndpunkt är att frågan ska besvaras jakande och att skyldigheten att behandla ansökan som att den inkommit i rätt tid i den andra medlemsstaten är helt fristående från frågan huruvida sökanden har fullgjort skyldigheten att lämna uppgifter. Sökanden har åberopat domen Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/E. Fischer-Lintjens, mål C-543/13 (Europeiska unionens domstol, den 4 juni 2015), särskilt punkt 54, där underlåtenheten att lämna information inte ansågs nödvändigtvis omintetgöra ett kontinuerligt socialförsäkringsskydd. **[Orig. s. 7]**
- ii) Motparternas ståndpunkt är att frågan inte uppkommer med hänsyn till det föreslagna svaret på den första frågan, men att om denna fråga uppkommer är svaret nekande, och att underlåtenhet att lämna korrekta uppgifter som skulle ha gjort det möjligt att i vederbörlig ordning överföra ansökan utesluter en tillämpning av förfarandet för överföring i artikel 81 i praktiken och principiellt. I detta fall var det fråga om en fundamental underlåtenhet att uppfylla sina rättsliga förpliktelser. Sökanden åsidosatte artikel 76.4 och det skulle inte ha varit möjligt för de rumänska myndigheterna att tillämpa artikel 81, eftersom sökanden aldrig berättade för dem att hon bodde i Irland innan hon ansökte om barnbidrag här.
- iii) Rätten föreslår att svaret är att frågan inte uppkommer med hänsyn till det föreslagna svaret på den första frågan, men att om denna fråga uppkommer är svaret nekande, av de skäl som har angetts i motparternas resonemang.
- iv) Svaret på denna fråga har betydelse, eftersom det angripna beslutet lägger vikt vid sökandens underlåtenhet att iaktta artikel 76.4.

Den tredje frågan

26. Den tredje frågan är följande: Får den allmänna unionsrättsliga effektivitetsprincipen till följd att tillgången till rättigheter enligt unionsrätten förlorar sin ändamålsenliga verkan under sådana omständigheter som dem som föreligger i förevarande mål (särskilt under omständigheter där den unionsmedborgare som utövar rätten till fri rörlighet åsidosätter sin skyldighet enligt artikel 76.4 att underrätta myndigheterna för social trygghet i ursprungsmedlemsstaten om sitt byte av bosättningsland) genom att det i den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där rätten till fri rörlighet utövas uppställs ett krav på att en unionsmedborgare, för att ansökningar om barnbidrag ska beviljas retroaktivt, måste ansöka om en sådan förmån i den andra medlemsstaten inom en period på 12 månader som föreskrivs i den nationella lagstiftningen i sistnämnda medlemsstat[?]

27. Ståndpunkterna i denna fråga är följande:

- i) Sökandens ståndpunkt är att det har skett ett åsidosättande av effektivitetsprincipen, eftersom sökandens ansökan om retroaktiv utbetalning inte godtogs.
- ii) Motparternas ståndpunkt är att frågan ska besvaras nekande och att det inte har skett något åsidosättande av effektivitetsprincipen. 12-månadersregeln är en neutral bestämmelse som är tillämplig på både irländska medborgare och unionsmedborgare och gör det möjligt att ge beslut retroaktiv verkan om ansökan inges inom 12 månader eller om det har visats att det finns goda skäl till att så inte har skett.
- iii) Rätten föreslår att frågan också ska besvaras nekande och den godtar motparternas resonemang. Enligt rättens mening har sökanden i sitt resonemang i grunden missförstått effektivitetstestet. Det utgör inte en garanti för att en specifik ansökan ska beviljas. Om det tolkades på så sätt skulle inte någon ansökan som sker på grundval av unionsrätten någonsin kunna avslås på grundval av nationell rätt (såsom preskriptionsregler). Det gäller inte bara på det sociala trygghetsområdet, utan på alla rättsområden där det sker en överlappning med unionsrätten, eftersom det skulle göra det omöjligt eller alltför svårt för den specifika sökanden som berörs att inge den specifika ansökan, även om han eller hon inte åberopade möjligheterna att utöva [Orig. s. 8] rättigheter. Detta är en helt annan situation än en lagstiftning som inte ger sökande i allmänhet en rimlig möjlighet. Den sistnämnda typen av bestämmelse strider mot effektivitetsprincipen, vilket inte är fallet med en neutral och rimlig lagstiftning som en specifik sökande inte åberopar.
- iv) Frågan har betydelse, eftersom 12-månadersgränsen för att inge en ansökan åberopades av motparterna för att motivera vägran att ge beslutet retroaktiv verkan.

Beslut

28. Följaktligen fattas följande beslut:

i). Följande frågor ska hänskjutas till EU-domstolen enligt artikel 267 FEUF:

- [1] Omfattar begreppet ansökan i artikel 81 i förordning nr 883/2004 en pågående situation när en person uppbär en periodisk förmån från en första medlemsstat (när det korrekta vore att förmånen betalas ut av en andra medlemsstat), och detta varje gång denna förmån betalas ut, även efter den ursprungliga ansökan och det ursprungliga beslutet av den första medlemsstaten att bevilja förmånen[?]
- [2] Om den första frågan besvaras jakande, ska då – under omständigheter där en ansökan om en social trygghetsförmån felaktigt har ingetts till en ursprungsmedlemsstat, när den borde ha ingetts till en andra medlemsstat –

den andra medlemsstatens skyldighet enligt artikel 81 i förordning nr 883/2004 (särskilt skyldigheten att en ansökan som ingetts till ursprungsmedlemsstaten ska behandlas som att den inkommit i rätt tid i den andra medlemsstaten) tolkas som att den är helt fristående från sökandens skyldighet att lämna korrekta uppgifter om sin bosättningsort enligt artikel 76.4 i förordning nr 883/2004, så att en ansökan som felaktigt har ingetts till ursprungsmedlemsstaten ska av den andra medlemsstaten anses ha inkommit i rätt tid vid tillämpningen av artikel 81, trots att sökanden har underlåtit att lämna korrekta uppgifter om sin bosättningsort i enlighet med artikel 76.4, inom den tidsfrist för att inge en ansökan som föreskrivs i den andra medlemsstatens lagstiftning[?]

- [3] Får den allmänna unionsrättsliga effektivitetsprincipen till följd att tillgången till rättigheter enligt unionsrätten förlorar sin ändamålsenliga verkan under sådana omständigheter som dem som föreligger i förevarande mål (särskilt under omständigheter där den unionsmedborgare som utövar rätten till fri rörlighet åsidosätter sin skyldighet enligt artikel 76.4 att underrätta myndigheterna för social trygghet i ursprungsmedlemsstaten om sitt byte av bosättningsland) genom att det i den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där rätten till fri rörlighet utövas uppställs ett krav på att en unionsmedborgare, för att ansökningar om barnbidrag ska beviljas retroaktivt, måste ansöka om en sådan förmån i den andra medlemsstaten inom en period på 12 månader som föreskrivs i den nationella lagstiftningen i sistnämnda medlemsstat[?]

ii). Rätten kommer att anmoda sökanden att inge alla räkenskaper och handlingar som EU-domstolen behöver till chefen för High Courts domstolskansli inom 28 dagar, och den kommer att vilandeförklara återstoden av målet i avvaktan på ett förhandsavgörande från EU-domstolen.